

ISTORIA CONSPIRATIVA A PSIHOLOGIEI SI CONTROLUL PSIHOSOCIAL IN POSTCOMUNISM

1. Psihologie si politica
2. Certificatul de incapacitate politica si profesionala
3. Consecintele pe termen lung
4. Ecourile in spatiul social
5. Marile dileme sociale si morale ale psihologiei
6. Un inventar al tehnicilor de control social
7. Tehnici de control, manipulare si blocaj organizational. Cazul Constanta
8. In loc de concluzii

1.Psihologie si politica

Legaturile subterane dintre psihologie si politica nu au fost niciodata recunoscute la noi in mod oficial (1). In schimb, rusii au recunoscut utilizarea masiva a psihologiei de catre K.G.B. Intr-o emisiune realizata de francezi si difuzata de TV5 in iunie 1990 (2), psihiatrul-sef al K.G.B. a facut demonstratii sinistre asupra modului in care poate fi controlat comportamentul uman si a recunoscut in mod cinic faptul ca cercetatorii rusi nu au fost stanjeniti in activitatea pe care au desfasurat-o de considerente deontologice sau morale ca omologii lor occidentali. Aceasta emisiune nu a fost nici difuzata si nici comentata la noi in spatiul public. Dar trecerea sub tacere a unei probleme nu anuleaza existenta ei. Difuzarea de catre TVR 1 in seara zilei de 13 iunie 1990, la telejurnalul de la orele 18.00, a unor prim-planuri cu figuri de brute proferand obscenitati pentru prima data pe postul public si difuzarea tot de catre TVR1 inaintea alegerilor din 1992 si la o ora de maxima audienta a unor scene oribile de canibalism, demonstreaza in mod indirect utilizarea unor metode psihologice (3).

Situatia actuala a psihologiei romanesti isi are radacinile in trecut. In masura in care la noi a existat psihologie inainte de 1990, aceasta nu a putut fi desprinsa de politica fiind des utilizata ca un mijloc de control social (tendinta de a examina psihologic si periodic intregi categorii profesionale dar numai de la baza ierarhiei sociale, etc). Cert este ca din momentul aparitiei ca disciplina si pana in momentul disparitiei ei din spatiul social, psihologia, ca toate stiintele sociale de altfel, a fost intr-o continua "reorganizare", care nu era altceva decat un mijloc de aducere la ordin sau tacere. Momentul cel mai important al reorganizarii este

anul 1978 cand in locul disciplinelor independente consacrate (psihologie, pedagogie, sociologie, filozofie, etc.) este infiintata o singura facultate de stiinte sociale care pe langa toate aceste discipline includea si istoria. A urmat gestul celor trei studenti de la Facultatea de Filozofie din Bucuresti care, in semn de protest, si-au predat public carnetele U.T.C. In conformitate cu dispozitiile primite pe linie de partid, studentii au fost declarati schizofrenici si exmatriculati cu toate consecintele de rigoare.

Dar momentul desfiintarii psihologiei inca nu sosise cu adevarat. Cauza reala pentru care psihologia a fost desfiintata rezida in teoria conspiratiei universale atat de draga comunistilor. Intr-un sistem politic bazat pe secret, control social, ura si suspiciune, o disciplina care poate investiga "ceea ce nu se vede" si poate arata "ceea este ascuns" era considerata prin definitie o disciplina subversiva.

Dar picatura care a umplut paharul se pare ca a venit din exterior, cand s-a aflat ca niste psihologi francezi i-ar fi facut lui Ceausescu un portret psihologic dupa discursuri, gesturi, etc., portret care includea si un posibil diagnostic. Din acest moment soarta psihologiei a fost pecetluita. Mai ramanea sa fie gasita si modalitatea de a o duce la indeplinire in asa fel incat sa existe o justificare a acestei masuri in ochii populatiei. Drept pretext a fost folosita meditatiea transcendentala, o tehnica de relaxare de sorginte orientala practicata oficial, de cativa ani, in unele medii intelectuale autohtone. Lovitura de gratie pregatita de regim a fost decretarea meditatiei transcendente drept secta practicarea ei fiind considerata drept activitate subversiva care atenta la siguranta statala. Din acest moment se poate spune ca vanatoarea de vrajitoare a inceput cu adevarat.

2. Certificatul de incapacitate politica si profesionala

Este interesant de remarcat faptul ca regimul a reprimat ulterior ceea ce mai intai a validat si acesta este un prim argument care pledeaza pentru ipoteza unei actiuni premeditate mai exact a unei curse in care au fost atrasi intelectualii. Desi meditatiea transcendentala a fost practicata in multe cercuri, in cazul Institutului de Psihologie situatia a fost una speciala. Aici au participat un numar mare de personalitati din diverse domenii, inclusiv doi viitori ministrii in primul guvern postdecembrist (Andrei Plesu si Mihai Golu) si o viitoare sefa de catedra la Academia Nationala de Informatii (Irina Holdevici). In plus, dr. Vladimir Gheorghiu, organizatorul actiunii si asistenta lui, asist. univ. Irina Holdevici, erau specialisti reputati in domeniul sugestiei si hipnozei. Dar si in aceste conditii diversiunea a constat tot in furnizarea unei tinte false. Atentia intelectualilor a fost concentrata pe tehnica meditatiei transcendente prin care sperau sa reziste terorii psihologice a regimului fara sa banuiasca ce li se pregateste in realitate sub acest cadou otravit.

De aici incolo apar suspiciunile. Daca intre psihologie si tehnica meditatiei transcendente exista o anumita legatura, intre psihologie, flori, banane si portocale nu exista si acesta este al doilea argument care pledeaza pentru premeditare. In momentul cand unor personalitati si intelectuali de valoare ai regimului li s-a cerut sa aduca flori, banane si portocale, sa plateasca o taxa, sa se descalte si sa stea in genunchi pentru a primi fiecare de la Nicolae Stoian, in mod confidential, mantra lui secreta si sa semneze o declaratie prin care "nu avea voie sa o divulge nimanui" (formulare foarte draga Securitatii) teoretic ar fi existat suficiente elemente care sa atraga atentia celor vizati. In realitate, aveam de-a face, in cea mai mare parte, cu intelectuali "sovaielnici", neinitiati in subteranele diversiunii si dezinformarii.

Din perspectiva actuala devine evidenta acum punerea in scena si cinismul regimului, motivatia represiunii fiind printre altele aceea ca cetateanul nu trebuie sa aiba secrete fata de stat. Ceea ce a urmat decurge conform acestei logici a represiunii. Cu foarte mici exceptii (dr. Vladimir Gheorghiu a obtinut aprobarea de a emigra in Germania), indiferent de statut si pregatire profesionala, participantii au fost exclusi din activitatile lor si trimisi sa lucreze ca muncitori necalificati, ceea ce echivala practic cu atribuirea unor certificate de incapacitate politica si profesionala. Dar lucrurile nu s-au oprit aici deoarece s-a aplicat o tehnica extrema de control social specifica lumii comuniste: asasinatul administrativ sau "moartea civila". Desi nu recunostea lumea din cartea lui Georges Orwell ("1984"), regimul s-a comportat dupa regulile ei: Psihologia a fost radiata din nomenclatorul profesiilor.

3. Consecintele pe termen lung

Asasinatul administrativ al acestei profesii a condus la dezagregarea aproape completa a domeniului. Daca in alte cazuri represiunea a unit constiintele, in cazul psihologiei a fost exact invers. Chiar daca in 1990 profesiunea de psiholog a reaparut in nomenclator, psihologia si psihologii nu au reusit sa-si rezolve propriile probleme. Interfata cu spatiul social a fost neglijata si aceasta atitudine a avut consecinte asupra intregului domeniu. In acelasi an a avut loc prima intalnire a tuturor psihologilor din tara, intalnire la care presa nu a fost invitata (aceasta practica va deveni ulterior regula curenta) si la care a fost huiduit exact cel care ulterior va deveni academician - Paul Popescu-Neveanu.

Dar problemele domeniului vor bate in continuare pasul pe loc. Nu a rezultat clar daca ramanea valabila Asociatia Psihologilor din Romania existenta inainte de 1989, daca aceasta se va transforma in altceva sau daca va apare una absolut noua. Nu a fost facuta niciodata o evidenta clara si publica a membrilor Asociatiei Psihologilor din Romania (aceasta evidenta a aparut numai dupa 2000). Prin propunerea ca psihologii sa se organizeze in asociatii zonale sau la nivelul fiecarui judet s-a adoptat practic principiul autocefaliei. In perioada care

a urmat presa de atunci a publicat o stire care atunci a trecut neobservata, dar care are acum semnificatia ei. Initiativa de a infiinta o noua facultate de psihologie pe langa cele din Bucuresti, Cluj si Iasi nu a apartinut, dupa cum ne-am fi asteptat, mediului universitar traditional sau societatii civile ci S.R.I.-ului, care a infiintat o asemenea institutie la Bacau. De altfel, toate structurile provenite din fosta Securitate au manifestat o apetenta deosebita pentru psihologie. Acest lucru este firesc daca ne gandim ca prin anii `80 studentii stiau ca profesorul Paul Popescu-Neveanu inainte de 1989 preda cursuri de psihologie la MI. In mod similar, Irina Holdevici asist. univ. la Institutul National de Educatie Fizica si Sport, preda cursuri de yoga, sugestie si hipnoza exact la structurile care in 1981 ii vor ridica dreptul de a profesa dar in care se va intoarce peste ani intr-o alta postura decat cea de urmarit (4).

In 1994 are loc Conferinta Nationala de Psihologie, care din nou nu si-a propus sau nu a reusit sa se ocupe de problemele "administrative" si in acest mod dificultatile deja existente sau accentuat. Daca in alte domenii exista organizatii profesionale, statut profesional si un minimum de reglementari, in psihologie situatia este diferita. Nu se stie cati psihologi mai exista (se estimeaza numarul lor la aproximativ 10.000), nu exista un statut clar al psihologului in societate si nici reglementari care sa confere acestui corp profesional drepturi respectiv obligatii deontologice.

Catre sfarsitul anilor `90 au aparut primele asociatii de psihologie care acopera unele sectoare ale domeniului (psihoterapie, hipnoza, psihologie transpersonala, etc.) dar abia in 2003-2004 Asociatia Psihologilor din Romania a fost reactivata prin reinscrierea /reconfirmarea a aproximativ 2.200 de psihologi. Aceste structuri organizatorice reprezinta un mare pas inainte, dar au un defect natural. Nu pot rezolva probleme pentru care nu au fost create. Daca la aceasta situatie interna a domeniului adaugam si clasica birocratie de stat, avem explicatia faptului ca desi cererea sociala si individuala de servicii psihologice este masiva, oferta psihologica este insuficienta si neadaptata la transformarile sociale rapide pe care le aduce o tranzitie accelerata.

In realitate, nu exista un suport administrativ si social nici pentru practica privata nici pentru practica de stat si acest lucru se vede cel mai bine in randul absolventilor acestei facultati. Daca un asemenea absolvent cu diploma si inscris in asociatia de profil doreste sa afle cum isi poate practica profesia in domeniul privat sau de stat va trebui sa gaseasca raspunsul la doua intrebari fara raspuns de cel putin 15 ani: cum poate obtine un set minim de manuale, teste, grile si etaloane adaptate pe populatia romaneasca (aceasta adaptare ar fi in mod normal obligatia unui Institut National de Psihologie) ca sa-si poata desfasura munca si care sunt conditiile pe care trebuie sa le indeplineasca ca sa poata avea dreptul... de a o incepe. Deoarece nici pana in prezent la noi nu este reglementat accesul la instrumentele profesiei, studentii si absolventii sunt total dependenti de autoritatea de referinta care poate fi binevoitoare sau nu si in plus are la indemana tehnica foarte eficienta a cunctatiei ("veti obtine teste... dupa ce veti

termina facultatea... dupa ce va inscrieti in Asociatie... dupa ce va inscrieti in Colegiu...). In cazul nefericit in care ar dori sa presteze servicii de "protectia muncii", ei vor trebui sa prezinte factura de achizitie a laboratorului (un laborator complet costa cam 30.000 \$), fie sa demonstreze faptul ca detin sau au acces (!) la "baterii de teste pentru determinarea caracteristicilor psihoprofesionale ale solicitantilor" (5), teste care la noi nu se gaseau oficial, nicaieri. Pe scurt, studentul cinstit care a invatat patru ani in facultate, dar nu a stiut "sa se orienteze" poate fi sigur ca patria ii va fi recunoscatoare pentru anii pierduti, dar trebuie sa-si acorde singur un alt calificativ pentru ca a invatat degeaba: competenta obtinuta acolo nu-i va folosi prea mult.

Problemele sunt la fel de complicate daca sunt privite si din perspectiva beneficiarilor serviciilor psihologice. Prin consens si din exterior se considera ca un examen psihologic pentru scoala de soferi de exemplu este benefic pentru toata lumea dar nimeni nu si-a pus intrebarea de ce subiectul care plateste examenul si sta 1-2 ore in sala nu primeste nici un fel de feed-back cand este vorba chiar de profilul psihologic al propriei lui persoane (sintagma "apt" nu inseamna pentru cel in cauza decat faptul ca nu este considerat nebun). Lucrurile stau la fel sau chiar mai rau in alte domenii deoarece asa cum nu sunt delimitate clar drepturile si obligatiile psihologului nu sunt delimitate clar nici drepturile si obligatiile subiectului.

Tranzitia a adus indivizii, grupurile, organizatiile si societatea in situatii atipice care nu au fost prevazute in cazuistica psihologiei clasice fie ea si occidentala. Probabil din aceste motive initiativa reglementarii activitatii psihologice a fost preluata de instante straine domeniului. In urma cu cativa ani doi senatori P.S.D. interesati brusc de psihologie au initiat un proiect referitor la domeniul in cauza, proiect pe care l-au denumit liberal. Dar in acest mod ne intoarcem de unde am plecat.

4. Ecurile in spatiul social

Istoria psihologiei este una conspirativa. Nu se cunoaste aproape nimic despre numarul si activitatea psihologilor care au lucrat in Securitate si nici despre eventuala disidenta a altora iar singura istorie publicata a psihologiei este cea militara (6). Traumele sociale si psihologice produse de activitatea Securitatii, experimentul Pitesti, revolutia, mineriadele, studiul mentalitatilor, sugestibilitatea grupurilor si fenomenele de masa in general, controlul social, presiunile politice, sociale, administrative si psihologice, manipularea si dezinformarea nu au fost considerate subiecte demne de atentie psihologiei.

Reprezentantii marcanti ai domeniului nu au iesit din turnul lor de fildes, nu s-au manifestat in viata sociala si nu au avut lideri de opinie. Psihologia si psihologii nu s-au pronuntat asupra evenimentelor dramatice din spatiul social si nu au luat atitudine nici atunci cand au fost distruse vietii, destine si constiinte. Mai mult

decat atat. Presa a consemnat o relatare sinistra din timpul revolutiei care nu a fost infirmata ulterior. Unul dintre indivizii arestati prin hrubele C.C.-ului de unde s-a tras in oamenii neinarmati de pe strada avea urme de praf de pusca pe maini si conform relatarii era absolvent de psihologie. Bineinteles, acesta este un caz punctual si marginal dar relatarea a ramas undeva in inconstientul colectiv.

La alt nivel, lucrurile sunt si mai interesante. Inainte de mineriada din iunie `90, studentilor de la facultatea de psihologie din Bucuresti li s-a recomandat de la inaltimea amfiteatrului: "Nu va amestecati!". Si nu s-au amestecat. La 15 ani de la mineriada din 1990 presa relateaza, in sfarsit, si in corpore dramele cetatenilor vanati si ucisi atunci pe strazile capitalei. In aceeasi perioada, si in buna traditie a diversiunii, psihologia avea preocupari mult mai elevate decat aceste evenimente "non-psihologice". Presa invita cu entuziasm populatia la sa-si interpreteze visurile la Sala Palatului unde se desfasura "Salonul National de Psihologie". In cadrul lui, la Centrul de Analiza a Visurilor, aceasta interpretare era oferita de un fost ofiter in Ministerul de Interne devenit peste noapte psiholog (7).

Dupa 15 ani de tranzitie, psihologii sunt judecati dupa un cod deontologic care nu prevede sanctiuni clare pentru cei care s-au angajat sau se angajeaza direct sau indirect in actiuni contrare drepturilor omului si demnitatii persoanei. In acelasi timp ei sunt anchetati dupa un cod de procedura de tip militar (sau chiar penal) care nu prevede in ce conditii clare poate fi suspendat sau ridicat dreptul de a profesa dar judeca, printr-o formulare tipica regulamentelor militare, "orice fapte savarsite in legatura cu profesia care sunt de natura sa prejudicieze onoarea si prestigiul acesteia" (Codul de Procedura Disciplinara, Cap I, Alin.1). Mai mult decat atat, psihologii nu au voie sa se exprime in spatiul social asupra colegilor, clientilor, colegilor, studentilor si membrilor organizatiilor - nu rezulta clar ce membrii si ce organizatii - (Cod Deontologic, Cap VI, art.VI.) dar au obligatia sa se denunte intre ei (Cod Deontologic, Cap.VII, Art.VII.5). In aceste circumstante arbitrare, ridicarea dreptului de a profesa, etc. ramane la latitudinea autoritatii de referinta care pentru lamurirea aspectelor semnalate "poate solicita punctul de vedere al unor specialisti/ experti care va avea forta probanta a oricarei alte probe din dosarul cauzei (?!)" (Codul de Procedura Disciplinara, Art.14, alin.3) judeca abaterile "in sedinta fara asistenta" (Codul de Procedura Disciplinara Art. 16) si poate sesiza organele de urmarire penala (Codul de Procedura Disciplinara, Art.198).

De fapt, conceptia care sta la baza reglementarii activitatii psihologilor nu vede aproape nici o diferenta intre medici, avocati si psihologi. Forul profesional al psihologilor a preluat in mod mecanic titulatura de la medici si forma de asociere profesionala de la avocati ("societatile civile profesionale") prin care, fara sa se tina cont de specificul activitatii psihologice, de cererea sociala si de noile oportunitati oferite de mediul de afaceri, psihologii sunt siliti sa se asocieze „sindical” intr-o profesie liberala pentru a fi controlati mai usor. Cum psihologii nu stiu de fapt dupa ce reguli trebuie sa-si exercite profesia pentru ca

nu cumva sa declanseze mecanismul prin care raman fara dreptul de a o face, este putin probabil sa-si poate defini si atinge obiectivele dar este si mai putin probabil sa li se acorde credit.

5. Marile dileme sociale si morale ale psihologiei

Din perspectiva societatii romanesti marea intrebare la care nu exista inca un raspuns este tacerea psihologiei dar si embargoul mentinut de mass-media asupra acestui domeniu si a problemelor lui.

In ultimii 50 de ani de comunism si in cei 15 ani de tranzitie dementa societatea romaneasca a fost devastata de cataclisme politice, de traumatisme sociale si psihologice, alienarea si instrainarea a atins cote insuportabile dar aceste evenimente traite si percepute la nivel de individ nu au avut niciodata o confirmare, un feed-back si o explicatie in constiinta sociala. Consecinta a fost dramatica la nivelul cetateanului care, de fiecare data, a fost pus in situatia de a reface singur imaginea ansamblului atunci cand sistemul, societatea, statul si institutiile lui ii sustrageau sistematic din piesele mozaicului construit tot din banii lui. In aceste conditii, daca exista un merit in conservarea normalitatii sociale acesta revine in totalitate cetateanului anonim care ar fi trebuit sa primeasca medalia de aur pentru faptul ca nu a innebunit inca.

Dilema psihologiei romanesti este aceea ca trebuie sa aleaga intre a mentine traditia de peste 50 de ani "conlucrand" cu structurile statului pentru «binele comun» dar sacrificand pentru acesta binele individului, si intre a lucra in beneficiul individului dar prin denuntarea abuzurilor statului si structurilor sale asupra lui. Acest domeniu a fost in realitate permanent sub comanda sociala, nu a avut niciodata cu adevarat un statut independent deci ca atare psihologii n-au fost condusi de fapt de psihologi si aici gasim adevarata explicatie a faptului ca drepturile si intereselor psihologilor au fost intotdeauna neglijate si a secretului care a invaluit mereu una din cele mai transparente profesii.

Generatii intregi de psihologi nu mai pot descrie acum, in ce conditii si dupa ce reguli si-au exercitatat profesia deoarece niciodata nu a existat o comunitate profesionala reala care sa apere cu adevarat interesele membrilor. Inainte de anul 2000 intalnirile au fost de tip conspirativ, nu a existat niciodata (sau nu a fost publicata) o evidenta clara membrilor organizatiei desi in permanenta la intalnirile psihologilor erau cerute datele personale ale participantilor. Confuzia prin estomparea limitelor organizatiei a generat in permanenta nesiguranta deoarece nimeni nu putea avea sentimentul apartenentei la o comunitate daca nu stia sigur ca face parte sau nu din ea si nu putea apare sentimentul de coeziunea a grupului din moment ce nu stiai cu cine esti coleg si cine sunt de fapt colegii. In aceeasi masura nu a fost posibila nici aparitia sentimentului de identitate profesionala deoarece, in aceeasi perioada in care au fost estompate limitele organizatiei, nu a existat nici o reglementare, nici un statut, nici un cod

deontologic sau norme profesionale clare. Nu a existat niciodata o banca nationale de teste cum exista de mult in alte tari care in mod transparent si in numele comunitatii profesionale, pe baza unei taxe, sa asigure un acces nediscriminatoriu tuturor membrilor comunitatii profesionale la instrumentele profesiei. De aceea, fiecare absolvent care parasit facultatea a fost pus de fiecare data in situatia de a reinventa de unul singur roata si de a fi mentinut in dependenta fata de facultate sau colegii mai in varsta care erau intrati deja “in sistem”. In aceste conditii nu a exista niciodata de un real sistem de valori capabil sa asigure un minimum de coerenta sociala a domeniului.

Din pacate, lectiile trecutului au fost trecute cu vederea. In numele apararii intereselor psihologilor si prin instituirea sistemului Comisiilor si autorizatiilor care prevaleaza asupra diplomei, Colegiul Psihologilor incalca de fapt principiul autoritatii si autonomiei universitare. [Figura 1] In tarile cu traditie singurul for abilitat pentru formarea psihologilor este Universitatea (respectiv facultatea de psihologie) iar dreptul de a profesa trebuie sa fie conferit de diploma de psiholog cum este normal si nu de o autorizatie de “protectia muncii”, etc (“Ce inseamna de fapt protectia muncii ?!” intreba la intrunirea din aprilie a Colegiului Psihologilor un profesor de psihologie organizationala de la Cluj) deoarece astfel se deschide poarta pseudo-echivalarilor. Colegiul Psihologilor se declara organizatie de drept privat care reprezinta si ocroteste (dar nu garanteaza !) interesele psihologilor (Legea 213 privind exercitarea profesiei de psiholog, Art 23 , Alin.1) dar cand e vorba de drepturile structurilor sale de conducere centrale si locale devine brusc amnezic. Sub bratul legii si in umbra ei manifesta o apetenta deosebita pentru “conditiile de viata si munca de la stat” respectiv pentru spatiile Regiei Autonome a Administratiei Patrimoniului Protocolului de Stat. In mod bizar, Colegiul Psihologilor are o initiativa care blocheaza accesul la exprimare profesionala al acelei generatii sacrificate care a cunoscut abuzurile si a trait acut sentimentul frustrarii profesionale. Conditia ca absolventii dinainte de 1990 sa dovedeasca cu documente ca au profesat 10 ani cand profesia a fostdesfiintata de tot atatia ani, este de un cinism rar intalnit (Norme Metodologice de aplicare a Legii 213, Cap.I, Art.4).

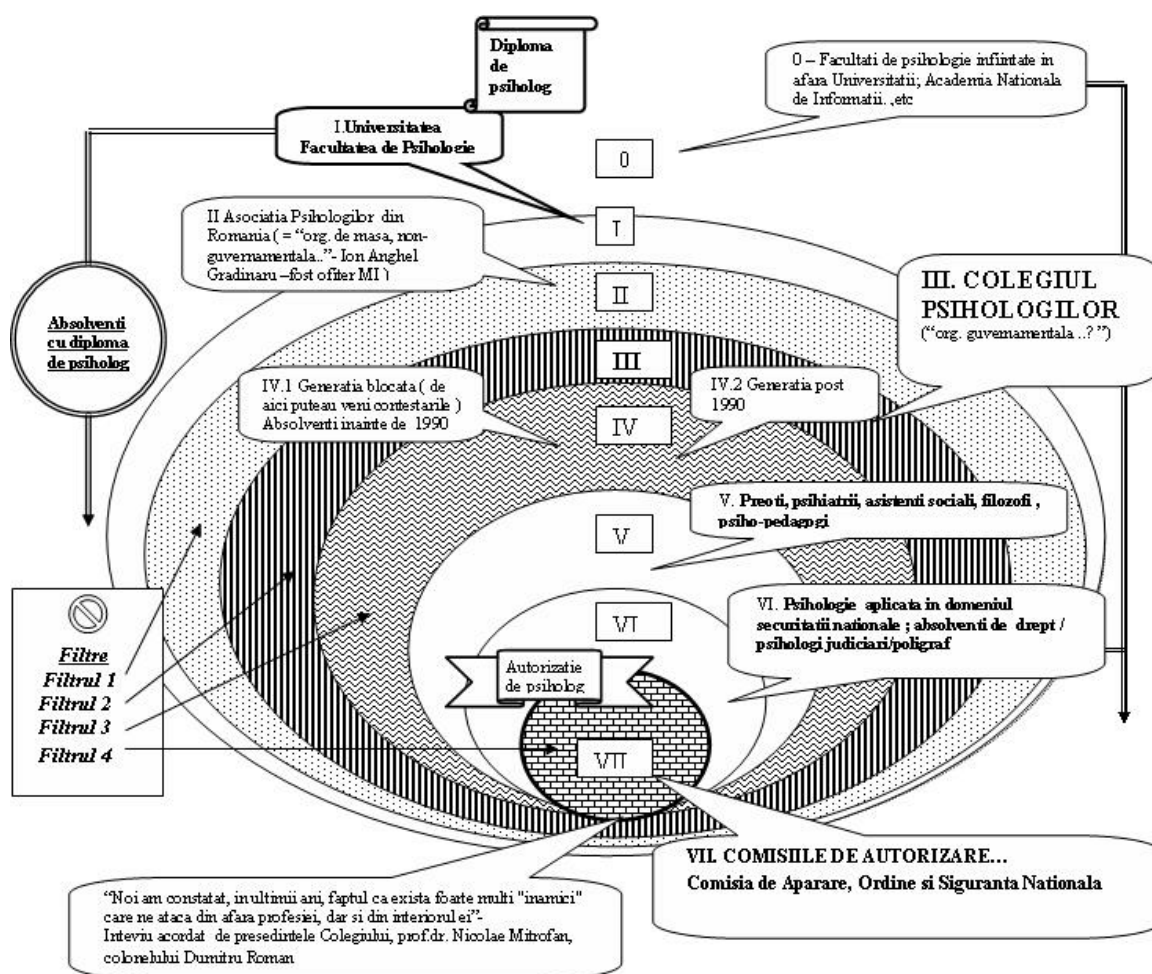

FIGURA 1- Controlul social- infiltrarea si acapararea domeniului psihologic

Dupa ce isi asasineaza civil propriii colegi, Colegiul ii inlocuieste cu psihologi fabricati ad-hoc din preoti, medici psihiatrii, asistenti sociali, pedagogi, filozofi, etc. Aceasta strategie nu este decat o diversiune care abate atentia de la adevarata problema: rolul conducator al psihologilor din structurile de forta in cadrul Colegiului Psihologilor si al structurilor de forta in cadrul sistemului nostru social. Comisia de Psihologie pentru Aparare, Ordine si Siguranta Nationala are un statut special in cadrul Colegiului iar psihologii ei atestati "prin proceduri specifice" beneficiaza in mod inexplicabil de "toate competentele psihologului atestat in psihologia muncii si organizationala, pe trepte similare de specializare" (Norme Metodologice, Art.187, alin.3). Mai mult decat atat, in viziunea Colegiului, absolventii facultatilor de drept pot deveni psihologi judiciari ad-hoc daca absolve un pachet de studii (Norme Metodologice, Art.18 Alin.2). Este exact vechea tactica in virtutea careia absolventii scolilor de ofiteri MI isi "completau" studiile devenind prin echivalari juristi; acum au mai facut un salt si au devenit psihologi. Rezultatul acestei invazii a psihologilor militari si a rolului lor conducator in domeniu este exact invers: presa este plina de articole

despre comportamentul celor mai testati si aprobati cetateni (respectiv militarii in termen, politistii, jandarmii, s.r.i.-stii, etc) care atunci cand nu trag cu armele in cetateni sau ii tortureaza, trag unii in altii, se sinucid sau devin un pericol social cand se urca la volan si o simpla monitorizare a presei pe parcursul a cateva luni scoate in evidenta acest lucru (8). Si nu poate fi altfel cand cei in cauza sunt testati sub umbrela statului si a unor autorizatii obtinute "dupa proceduri specifice" in care evaluatorii beneficiaza numai de avantajele functiei dar nu si de raspunderile profesiei scuza fiind in linii mari aceeasi: subiectii vin rar la examen, stau prea putin si...nu sunt sinceri adica induc in eroare psihologii, organele si sistemul.

De la pozitia privilegiata in cadrul sistemului se ajunge in mod inevitabil la rolul conducator in cadrul domeniului. La Constanta, Colegiul Psihologilor este condus de o persoana care, dupa propriile declaratii, intr-un interval de timp foarte scurt a reusit performanta de a termina simultan o scoala de ofiteri din M.I. (dupa aceea si-a dat demisia) facultatea de drept si facultatea de psihologie (cu diplomele aferente) fiind inscrisa si la masterat, are autorizatie pentru examinari de protectia muncii (implicit psihologia muncii si organizationala), examinari pentru utilizarea armelor de foc, scoala de soferi si dupa declaratiile presei (Evenimentul Zilei, 17 iunie 2005) figureaza si ca psiholog la Centrul pentru Analiza Visurilor din Bucuresti. Dar in afara acestor superperformante pitoresti si specifice carierelor gonflabile si fulminante tip MI, realitatea Colegiului Psihologilor din Constanta este si mai brutala: din 10 membrii ai Colegiului, 5 sunt militari. Prima lor initiativa a fost propunerea de a merge in Japonia pentru a importa de acolo un cod de conduita disciplinara urmata de aceea de a infiinta postul de purtator de cuvnt care sa manipuleze informatiile in relatia cu presa.

Componenta militara a Colegiului Psihologilor din Constanta (Consiliul de conducere)

- Ion Anghel Gradinaru - presedinte, fost ofiter MI(demisionat), absolvent de drept si de psihologie, psiholog la PSIHOGRAD S.R.L.din Constanta , psiholog la Centrul pentru Analiza Visurilor Bucuresti
- Filaret Santion - Profesor univ. la Ovidius, fost psiholog la Marina Militara Constanta
- Enache Stanica - Psiholog la SRI Constanta, Brigada Antiterorista - proaspat absolvent
- Balan Cristinel - Psiholog la Politia de Frontiera Constanta - proaspat absolvent
- Zavoi Alin- Psiholog in Ministerul Apararii Nationale - Ialomita - proaspat absolvent

Aceste initiative explica probabil de ce atunci cand in cadrul Colegiului la propunerea ca fiecare membru sa-si prezinte diploma de psiholog sau

echivalentul ei, membrii aripii militare au evitat “in corpore” sa-si prezinte documentele care le atestau calificarea de psiholog. Ca atare, psihologii nu sunt condusi de fapt de psihologi ci de militari iar psihologia devine in realitate un mijloc de control asupra cetatenilor.

Daca la presiunea UE justitia a inceput curatenia in propria ograda, legea stabilind clar ca profesia de magistrat este incompatibila cu apartenenta la fosta politie politica si, foarte interesant, cu calitatea de membru al unui serviciu secret, psihologia face nota discordanta cu tendinta societatii de aliniere la standardele europene: nu vede nici o incompatibilitate intre aceste doua calitati si exercitarea profesiei de psiholog, ba chiar dimpotriva, desi o consiliere in care atunci cand intri la psiholog ai tendinta sa duci in mod reflex mana la buletin nu mai seamana a consiliere psihologica. In aceste conditii devine explicabil de ce este mentinut modelul de “psihologie a muncii” in care oamenii sunt trimisi la examinare pentru “protectia muncii” in corpore si “in mod organizat” (respectiv cu ajutorul legii) tendinta fiind fiind de fapt aceea de a trece de la industrie la invatamant, de la invatamant, la administratie, si de la aceasta la sanatate, etc.

Modelul subiacent este unul de tip inductiv: daca exista un singur caz de profesor cu comportament psihologic deviant atunci “ in mod preventiv” trebuie sa testam toti profesorii din tara ca sa starpim raul de la radacina si sa-i gasim in acest mod pe toti cei care ar putea avea probleme (in viitor). E ca si cum pentru greselile “unuia” trebuie sa plateasca “toti”(suna cunoscut) pentru ca nimeni nu ia in calcul faptul ca primul ar putea fi consiliat iar ceilalti ar putea merge de buna voie daca nu ar fi trimisi cu forta existand si teama ca si-ar putea pierde locul de munca deoarece: “in urma testarii noi ii putem spune cu exactitate (angajatorului) daca persoana respectiva este potrivita sau nu pentru acel post” (9). Pe cale de consecinta, testările se fac in mod ”industrial” minimul de persoane examinat o data fiind uneori de peste 20 persoane (10). In acest caz psihologul devine de fapt “o institutie de pus stampile” pentru care prioritară este cantitatea de examinari (11) si psihologia devine foarte profitabila deoarece statul ii trimite clientii claie peste gramada la usa cabinetului cu ajutorul legii. Si e normal sa fie asa cand nostalgia modelului militar conform carui totul se face “in mod organizat” si cu “aprobare” isi spune cuvantul .

Din aceasta perspectiva faptul ca, pentru prima data in cazul unei reuniuni profesionale a psihologilor, unul din membrii prezidiului intrunirii Colegiului Psihologilor din aprilie purta cu mandrie uniforma de “capitan-comandor” in cadrul unei reuniuni de civili, nu mai reprezinta o surpriza ci confirmarea unei stari de fapt. In esenta, o organizatie din a carei conducere fac parte ministrul Educatiei si Cercetarii, militari si ofiteri de informatii raspanditi strategic prin toate Comisiile ca sa nu mai spunem de cei din Comisia de Aparare Ordine si Siguranta Nationala (indiferent daca toti acestia sunt si psihologi) nu prea mai suna a organizatie profesionala ci de-a dreptul guvernamentala (ca sa nu-i spunem militara) ca si cum domeniul psihologiei nu mai este al psihologilor ci ar fi devenit un obiectiv al sigurantei nationale. Si atunci nu trebuie sa ne miram

ca aceasta organizatie are mentalitatea unei cetateni asediate: “Noi am constatat, in ultimii ani, faptul ca exista foarte multi "inamici" care ne ataca din afara profesiei, dar si din interiorul ei” (12).

Sa vedem pe scurt cine ataca “cetatea” si de ce. Cand ministrul Educatiei si Cercetarii declara ca inainte de a fi psiholog a fost mai intai profesor iar in aceasta calitate fiind in stagiul la o scoala din Turda dupa ce a consumat alcool impreuna cu un coleg si au urinat amandoi pe hartile de istorie si geografie din scoala , “numa`asa ca sa fie siguri ca sunt deasupra determinismului istorico-geografic” (13), cum reactioneaza Colegiul Psihologilor dupa acest episod care a facut deliciul studentilor, presei si cititorilor ?! Dupa aceeasi logica aplicata uneori, in mod traditional, si in selectia de stat (14) conform caruia un pas primit din spate inseamna de cele mai multe ori un alt pas inainte. Impreuna cu un alt coleg care la fel nu a catadicsit sa vina la intrunire domnul ministru este ales, in lipsa, membru in Comisia de Deontologie. Nu stim daca si in alte tari ministrii conduc si psihologii, dar cum toate ispravile “picante” sunt descrise manu propria de domnul ministru intr-o carte scrisa impreuna cu colega sa Mihaela Miroiu distins profesor universitar (de asemenea membra a Colegiului Psihologilor) care in mod implicit aproba aceste comportamente deontologice, atunci avem o problema dar nu de atacare a Colegiului in primul rand ci de ultragiere a beneficiarilor serviciilor psihologice. Modelul subliminal transmis cu aceste picanterii de catre domnul ministru, colega domniei-sale, Colegiul Psihologilor si implicit de catre psihologi studentilor si marelui public este pe scurt urmatorul: daca veti face “asa” in stagiul veti ajunge „la fel” dupa terminarea lui !

In acest context este logic faptul ca deciziile Colegiului se iau prin definitie la nivel central, el poate revoca fara explicatii membrii alesi pe baza de vot ai Colegiilor locale deoarece Colegiile locale nu au de fapt nici un fel de atributii in afara de aceea de a face propuneri centrului. Ca atare, dereglementarea care a plutit timp de 15 ani asupra acestui domeniu nu a fost o intamplare ci a fost motivata tocmai de intentia de a nu pierde controlul asupra lui ignorand faptul ca psihologia nu este a statului, a guvernului sau a militarilor ci a oamenilor. La suprafata, Romania se indreapta galagios catre Uniunea Europeana. In adancime, societatea civila denunta statul captiv, infiltrarea si parazitarea sistemului de catre structurile ascunse in timp ce psihologii se aliniaza discret in front.

6. Un inventar al tehnicilor de control social

Cel mai important mijloc de control social asupra cetatenilor este dependenta fata de stat si de structurile lui care se manifesta nu numai in situarea fireasca a cetateanului sub bratul legii ci si in mecanismul aprobarilor si autorizatiilor periodice care intr-o forma sau alta reprezinta un certificat de capacitate sociala

si profesionala pe care il poate da statul. Din acest punct de vedere istoria raporturilor stat-cetatean poate fi asimilata unei lupte permanente cu un potential castigat (statul) si un potential perdant (cetateanul) dar si unei istorii a fricii manifeste (in comunism) sau latente (in postcomunism).

Pe de alta parte, intensificarea dependentelor sociale este echivalenta cu cresterea controlului asupra cetateanilor . Este exact ceea ce se intampla in prezent. Daca la inceput dependenta era una primitiva (de la stat cetateanul primea, slujba, locuinta, salariu, si aprobare pentru orice) acum dependenta este una mai sofisticata. Statul desi a fost degrevat de aproape toate obligatiile pe care le avea fata de cetatean in comunism si-a mentinut in schimb toate drepturile asupra lui in postcomunism. Acum cetateanul poate primi slujba de la particular dar aprobarea pentru angajare o primeste tot de la stat care il trimite la examinare cu ajutorul legii.

La Constanta de exemplu, din 170.000 de angajati se afirma si se deplange faptul ca au fost testati psihologic "doar" 70.000 (respectiv o medie de aproape 7000 de examinari pe cabinet) dat fiind faptul ca exista numai 12 cabinete psihologice autorizate pentru "examinari de protectia muncii, permis de conducere si permis de port-arma" (15). Simpla enumerare a acestor tipuri de examinari si a acestor competente ale psihologului arata viziunea oficiala asupra acestei profesii care induce in mod implicit o anumita reprezentare mentala asupra lui (16).

Acest comportament al psihologului este intretinut prin raportul pe care el trebuie sa-l prezinte anual Colegiului Psihologilor pentru avizare si care cuprinde urmatoarele rubrici considerate foarte importante: Beneficiar / Examinari la angajare / Examinari periodice / Alte examinari / Total examinari / Numar avize inaptitudine (17). Multiplicarea dependentelor sociale si controlul birocratic al comportamentelor devin posibile prin mentinerea constanta a lipsei de feed-back caracteristica megamasinii sociale anterioare (in mod aparent paradoxal, la 15 ani de la revolutie nici un sector social nu merge bine !) ca sa nu mai vorbim de controlul birocratic al profesiilor si carierelor. Dar cel mai eficient mijloc de control este generarea permanenta si masiva a situatiilor de imposibilitate [Figura 2] pentru cetatean si actorii sociali in general prin mentinerea permanenta a decalajului, clivajului si fracturii intre 4 planuri fundamentale ale realitatii.

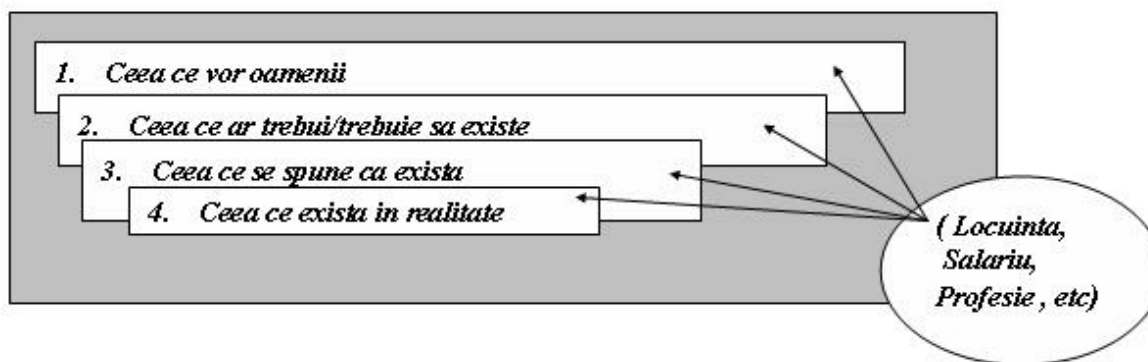

FIGURA 2- Generarea situatiilor de imposibilitate

Din acest punct de vedere, unele din institutiile statului cel puțin, dacă nu chiar statul în ansamblu, funcționează ca o fabrică de victime alimentată în continuu cu o materie primă pentru care a fost găsit un model perfect: cetățeanul sacrificial care în mod potențial este de vină întotdeauna și pentru orice deși plătește totul din propriul buzunar. Cum s-a ajuns aici ? Prin translația clasică deja de la “siguranța” unei națiuni la asediul propriilor ei cetățeni. De la invocarea “sigurantei naționale” la “secretul de stat” și de aici la “secretul de serviciu” nu este decât un pas care deja a fost făcut. Secretomania unor structuri și secretofobia cetățenilor nu sunt decât o consecință logică a acestui demers de încapsulare socială care continuă prin introducerea cu forța și în orice domenii a “regulamentelor de ordine interioară”, regulamente și coduri de procedură disciplinare, etc. Cu acestea, există suficiente oportunități de a invoca ulterior încălcarea lor și de a relua la infinit același cerc vicios în care jocul de-a soarele și pisica continuă de peste 50 de ani prin interstițiile spațiului social între structurile statului și cetățenii lui. Parabola “sacului cu soareci” care circula înainte de 1989 printre activiștii de la C.C. ilustrează convingător această situație: “Dacă avem un sac legat și plin cu soareci lăsat pe podea, soarecii îl rod și ies. În schimb, dacă îl ridicăm și îl agităm, soarecii nu se pot prinde de sac, rămân în viață, dar captivi. Asta se urmărește” (18). Dar care cu ce pret peste timp ?! Cu pretul instaurării paraboloziei la nivelul societății și destructurării sistemului de valori care induce ideea stergerii granitelor morale și a indistinției comportamentelor în spațiul politic, social și moral (19). Consecințele sunt evidente. Sistemul de valori al unei părți (nu știu cât de mare) din societate are deja o configurație aparte. Statistica rece a computerului consemnează recent, în urma accesării numelor de domenii de către utilizatorii de la un moment dat ai site-ului (["http://www.dl.ro/index/most/pagena/2"](http://www.dl.ro/index/most/pagena/2)) următoarele priorități respectiv o stare de fapt [Figura 3] care nu mai are nevoie de nici un comentariu:

Cuvantul/categoria	Numarul de accesari
Sex	22753
Sport	18871
Casa	14120
Manele	13773
Muzica	13527
Playboy	13369
Jocuri	13351
Porno	11506
Bacalaureat	9858
National	9670

FIGURA 3 - Un sistem de valori

7.Tehnici de control, manipulare organizationala si blocaj organizational. Cazul Constanta

Cel mai simplu mod de a controla un domeniu este mai intai dereglementarea acestuia urmata, in mod logic conform scopului, de suprareglementarea lui. Din acest punct de vedere alegerile care au avut loc pentru Colegiul Psihologilor din Constanta sunt edificatoare. In primul rand organizatorii s-au prevalat de o situatie ambigua: infiintarea Colegiului Psihologilor in paralel cu Asociatia Psihologilor a echivalat cu instituirea unui filtru care consemneaza o situatie bizara si care a creat foarte multe confuzii: exista doua organizatii diferite dar care pot avea aceeasi membrii, dar pe de alta parte exista psihologi din Asociatia Psihologilor care nu sunt in Colegiul Psihologilor si in acelasi timp psihologi care sunt in Colegiul Psihologilor dar care nu sunt inscrisi in Asociatia Psihologilor. Dar cum nu a existat o evidenta clara si publica a membrilor din cele doua organizatii diferite situatia la care s-a ajuns a fost si mai bizara. Alegerile pentru Colegiul Psihologilor din Constanta au avut loc la sfarsitul anului trecut. Participantii din sala si-au trecut numele pe liste. Dar nimeni nu a stiut exact :

- cati membrii din Asociatia Psihologilor au fost in sala,
- cati membrii ai Colegiului Psihologilor au fost in sala,
- cati membrii ai Asocatiei Psihologilor nu erau inscrisi in Colegiu
- cati membrii ai Colegiului Psihologilor nu erau inscrisi in Asociatia Psihologilor (20)
- cati participantii din sala erau absolventi cu diploma care nu erau inscrisi inca nici in Asociatia Psihologilor si nici in Colegiul Psihologilor
- cati participantii erau studenti sau pur si simplu "invitati".

Alte tehnici de control, manipulare si blocaj folosite (blocarea vorbitorului, dominarea verbala, ignorarea interventiilor, selectia punctelor de vedere exprimate, prelungirea nepermisa a votarii, etc., prezenta in sala a unui singur ziarist de la un singur ziar care in anuntul sec “de investire” a selectat numai opiniile “pro”, evitarea sistematica a prezentarii procesului-verbal al alegerilor, etc.) nici nu mai conteaza daca avem in vedere ca nu s-a stiut exact cate persoane au fost prezente in sala si nici in ce calitate. Exemplu :

- in sala au fost prezenti 133 de votanti (declaratia presedintelui Colegiului).
- pe site-ul Asociatiei Psihologilor la Constanta figurau 87 de membrii. Mai mult, presedintele prezidiului care a condus sedinta nu a reusit sa raspunda clar nici la intrebarea fundamentala pusa de o absolventa de psihologie cu diploma dar neinscrisa inca in nici o organizatie: Cine are de fapt dreptul sa voteze ?! Restul e tacere...

8. In loc de concluzii

In Occident interventia psihologica este focalizata in principal pe individ si este motivata prin faptul ca in acest mod se trateaza si cauza si efectul pentru ca acolo statul, societatea, institutiile, legile, normele, regulile, cutumele, drepturile cetatenilor, responsabilitatea individuala si viata sociala functioneaza exasperant de normal.

La noi situatia este diferita. Dupa decenii de suspiciune generalizata, restabilirea increderii sociale nu este o intreprindere usoara daca avem in vedere ca dupa viata netraita care s-a scurs in comunism individul a incercat timp de 15 ani sa-si recupereze singur identitatea furata. Interventia psihologica poate fi centrata pe individ dar va actiona in unele cazuri numai asupra efectelor deoarece cauzele problemelor individului isi au originea de multe ori in problemele societatii noastre (multe din cazurile tratate in spitalele de psihiatrie sunt de fapt cazuri sociale).

De aceea psihologia nu-si poate onora obligatiile, prestatia psihologica nu se ridica la inaltimea asteptarilor societatii, si in locul ramas gol apar surrogate. Imaginea marelui public despre psihologie se rezuma la aspectele marginale prezentate in ziare (selectia concurentilor pentru Big-Brother, problemele sentimentale ale adolescentilor, doamnelor si domnisoarelor si noua revolutie sexuala) sau in emisiunile posturilor de televiziune (hipnoza ostentativa in direct, etc.) si la cliseul conform caruia psihologii au aceeasi ocupatie ca si psihiatrii dar cu un nume schimbat. Psihologia este astfel estompata de parapsihologie (parapsihologii, astrologii, zodiile si sexul au invadat ecranele tv), psihologia normalitatii de psihopatologie iar rolul social care repartizat psihologului este al unei instante de care stii cand te apropii dar nu stii cand vei scapa. In conformitate cu aceasta imagine, oamenii care se simt normali dar doresc in mod imperios sa vorbeasca despre propriile probleme vor evita in mod

natural sa mearga la psiholog si cu atat mai mult la un psihiatru. Aceasta stare de lucruri ascunde de fapt o dezertare de la obligatiile sociale ale disciplinei, domeniului si practicantilor. Cu alte cuvinte, daca oamenii nu sunt in stare sa-si rezolve singuri problemele, nu le ramane altceva de facut decat sa aleaga intre a merge la un parapsiholog, astrolog, preot, la o ghicitoare sau, dupa cum s-a constatat la un Bivolaru si, trebuie sa recunostem, au dreptul la orice optiune. S-a creat un cerc vicios. Cererea sociala de servicii psihologice exista, psihologii nu beneficiaza de un suport social si administrativ necesar pentru a-si indeplini profesia conform cererii sociale iar potentialii beneficiari ai serviciilor psihologice se adreseaza non-psihologilor. In mod cert insa aceasta dezordine si dereglementare a domeniului care nu deranjat pe nimeni timp de 15 ani a furnizat pretextul ideal pentru o suprareglementare care sa asigure un control eficient asupra domeniului sau cel putin asupra psihologilor... Si cum exista nenumarate exemple in istoria noastra recenta care demonstreaza ca interventia intr-un domeniu a altor instante decat cele profesionale in loc sa rezolve vechile probleme a generat intotdeauna noi probleme, este de presupus ca initiativa spargerii acestui cerc vicios va veni de la reprezentantii noii generatii de psihologi. Cu toate ca traiesc in aceeasi lume o percep cu totul altfel si ramane speranta ca in acest mod ar putea gasi iesirea din labirint.

Sergiu SIMION

Publicat 2006

Note:

- 1) Intr-o emisiune difuzata de postul Realitatea TV in urma cu cativa ani, psihiatru Florin Tudose a negat categoric folosirea psihiatriei in scopuri politice de care regimul comunist cand era un fapt de notorietate ca opozantii erau arestati sub un decret celebru (tulburarea ordinii publice...) care permitea autoritatilor internarea cu forta a unei persoane intr-un spital de psihiatrie .
- 2) Emisiunea a putut fi urmarita si la noi pe canalul TV5 la cateva zile dupa data de 19 iunie 1990 aproximativ intre orele 02.00-04.00 noaptea.
- 3) Pe 19 iunie 1990, la orele 02.00 noaptea, in emisiunea studentilor « Gaudeamus », au fost prezentate pentru prima oara scene de tortura de la mineriada. Despre unul din cei trei realizatori ai emisiunii presa a relatat dupa aceea ca a fost angajat (psiholog ?) in cadrul Politiei.
- 4) Prof.univ.dr. Irina Holdevici de la Universitatea Bucuresti este si profesor la « Facultatea de Psihosociologie din Academia Nationala de Informatii » cf. www.arpt.ro
- 5) Art .7 din Regulament de abilitare a persoanelor fizice si a persoanelor juridice pentru a presta servicii psihologice in domeniul protectiei muncii, din / 22/10/2004 , Publicat in Monitorul Oficial , Parte I, nr. 1036 din 09/11/2004
- 6) La intrunirea psihologilor din aprilie anul curent, in hol erau teancuri de exemplare din singura istorie a psihologiei romanesti aparuta pana acum: ISTORIA PSIHOLOGIEI MILITARE .
- 7) Felicia Traistaru - “Interpretati-va visurile la Sala Palatului”, Evenimentul Zilei, 17 iulie 2005. Pentru calitatea de ofiter MI a se vedea mai jos componenta militara a Colegiului Psihologilor Constanta (apitolul 5).

- 8) "Potential criminal cu acte in regula. Gardianul pistolar de la Constanta " - Romania Libera, 15 februarie 2005
- "Grenada gasita in centrul Constantei" - Romania Libera, 17, februarie 2005
- "Consilieri si politisti implicati in accidente rutiere"- Romania Libera, 21 februarie 2005
- "Fost ofiter SRI arestat pentru trafic de persoane " - Gandul, 11 mai 2005
- "Un nou val de demiteri matura Politia de Frontiera Constanta" - Romania Libera, 6 mai 2005
- "Un ofiter SRI a scapat cu 2 ani de inchisoare (dupa un asasinat sangeros),, - Romania Libera, 26 aprilie 2005
- "Brute in uniforma" - Ziua, 11 august 2005
- "Traficanti sprijiniti de oamenii legii" - Ziua, 17 august 2005
- "Seful Politiei Hunedoara dat afara...." - Ziua, 27 august 2005
- "Politist baut la volan" - Ziua, 30 august 2005
- 9) "In urma testarilor noi ii putem spune (angajatorului) daca persoana respectiva este potrivita sau nu pentru postul pe care si l-a ales" - citat din Ion Anghel Gradinaru, in Cuget Liber, 21 aprilie 2004
- 10) Directorul Spitalului Orasenesc Cernavoda afirma ca pentru examinarile de protectia muncii conditia propusa a fost a aceea ca numarul de persoane examinate intr-o serie sa fie de minimum 20. Inainte de 1990 in industrie se ajungea si la 70 de persoane examinate intr-o serie. Norma occidentala este de 5 persoane.
- 11) Anexa 2, Regulament de abilitare a persoanelor fizice si a persoanelor juridice pentru a presta servicii psihologice in domeniul protectiei muncii, din / 22/10/2004, Publicat in Monitorul Oficial, Parte I, nr. 1036 din 09/11/2004
- 12) Inteviu acordat de presedintele Colegiului, prof.dr. Nicolae Mitrofan, colonelului Dumitru Roman, si prezentat pe site-ul www.psihograd.ro la inceputul anului curent.
- 13) "Ministrul" in Gardianul, nr 11 din 12 martie 2005. Articolul prezinta extrase "picante" din cartea "R`estul si Vestul" scrisa de Mircea Miclea si Mihaela Miroiu si publicata de editura Polirom in anul curent.
- 14) "Se interzice judecarea sau criticarea publica a acelor conducatori numiti de partid care prin activitatea lor au produs pierderi sau au trezit nemulțumirea angajatilor. In cazuri drastice se recheama din functie, fiind numiti in pozitii similare sau superioare. La sfarsit, trebuie pusi in functii de conducere si tinuti in evidenta drept cadre de rezerva pentru perioada schimbarilor ulterioare". Directiva 43 -NKVD, in Christopher Andrew & Oleg Gordievski, KGB, Editura ALL, Bucuresti, p 487.
- 15) Ileana Gheorghiu - Piata neagra a laboratoarelor de psihologie - Cuget Liber, 21 aprilie 2004
- 16) Postul Realitatea TV a prezentat in vara aceasta imagini din Galati cu zeci de profesori din asteptand la usa unui cabinet de psihiatrie deoarece Inspectoratul de Invatamant Judetean decisese ca toti profesorii din oras (sau chiar din judet) sa fie examinati la un singur cabinet din oras (existau numai doua). Opinia unui profesor revoltat era aceea ca trebuie sa aiba si el "dreptul de a alege psihiatrul la care sa se duca". La Scoala Generala Nr. 2 din Cernavoda a fost si mai simplu. Profesorii au primit chestionarele pentru completare acasa. Peste o saptamana le-au venit avizele la scoala.
- 17) Anexa 2, Regulament de abilitare a persoanelor fizice si a persoanelor juridice pentru a presta servicii psihologice in domeniul protectiei muncii, din / 22/10/2004, Publicat in Monitorul Oficial, Parte I, nr. 1036 din 09/11/2004
- 18) Convorbire in anul 1981 cu prof. Ion Nanut, secretar cu propaganda al judetului Tulcea.
- 19) Emisiune difuzata de Realitatea TV, vineri 12 august, ora 18.00 avand drept invitati pe Andrei Gheorghe (vedeta media) si Marian Trifu (absolvent de teologie si specialist in "marketing politic") care au promovat modelul "detergentului politic" conforma caruia nu

exista nici o diferenta intre comportamentele din spatiul politic deoarece “toti sunt la fel” iar alegerea cetateanului este la fel de indiferenta prin consecintele ei.

20) La una din primele intalniri ale Colegiului Psihologilor din Constanta s-a constatat ca doi membri ai Colegiului nu erau membrii ai Asociatiei Psihologilor. Acestia au fost initial invalidati de catre conducerea de la Bucuresti. Ulterior s-a revenit asupra deciziei fara explicatii.

Bibliografie

1. Legea nr. 213 din 27 mai 2004 privind exercitarea dreptului de psiholog cu drept de libera practica, infiintarea, organizarea si functionarea Colegiului Psihologilor din Romania (Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 492 din 1 iunie 2004)
2. NORME METODOLOGICE privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de libera practica, infiintarea, organizarea si functionarea Colegiului Psihologilor din Romania
3. CODUL DE PROCEDURA DISCIPLINARA (AL PSIHOLOGILOR) - www.copsi.ro
4. CODUL DE ONTOLOGIC AL PROFESIEI DE PSIHOLOG CU DREPT DE LIBERA PRACTICA - www.copsi.ro
5. Regulament de abilitare a persoanelor fizice si a persoanelor juridice pentru a presta servicii psihologice in domeniul protectiei muncii , din / 22/10/2004 (Publicat in Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1036 din 09/11/2004).

Publicat in :

ASYMETRIA. Revista de cultura, critica si imaginatie. Paris
<http://www.asymetria.org/data/simionsergiupostpitesti.html>

AGERO- Stuttgart (Germania)
<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/CULTURA/istoria%20conspirativa%20de%20SS.htm>

NEW YORK MAGAZIN, Anul 9, Nr. 455, Anul 9, Nr. 455, 1 Februarie 2006
http://www.nymagazin.com/arhiva/html/453_comunitare_12.html

Blogul autorului:
<http://sergiusimion.blogspot.com/2007/12/istoria-conspirativa-psihologiei-si.html>

Forumul Psihologia Online:
http://www.psihologiaonline.ro/forum/index.php?option=com_fireboard&Itemid=26&func=view&id=38&catid=37